

Applaus

Dat de volgende crisis een medische grondslag zou hebben, hadden zelfs medici niet kunnen voorspellen. Een beetje – of twee beetje crisis – is de zorg niet vreemd. Zeker de afgelopen jaren niet, waar bezuinigingen en werkdruk stelselmatig toenamen en krapte op de aanbodzijde van de arbeidsmarkt ook niet in het voordeel van ziekenhuizen, klinieken en andere instellingen werkten.

Maar een crisis met IC-personeel als middelpunt van de aandacht? Nee! Dat verbaasde iedereen.

Misschien komt het omdat het gros van Nederland de afgelopen jaren met zichzelf bezig was. Een tweede vakantie, een nieuwe auto, studerende kinderen? Uitbreiding van de onderneming, extra vastgoed-vierkante meters, innovatiekriebels en -koudwatervrees. Data-dingen.

De politiek was ook al niet bovenmatig geïnteresseerd in de zorg – het ging wel erg goed met Nederland – en financiële meevallers werden lang niet altijd geïnvesteerd in een sector die onder druk staat en zacht schreeuwde om extraatjes.

En toch is het gek, zo denk ik achteraf te midden van een pandemie, die de grootste economische aardverschuiving sinds de Tweede Wereldoorlog gaat veroorzaken, als we geleerden mogen geloven. Het is gek dat op het moment dat Nederland hoogtij vierde, de zorg in termen van aandacht letterlijk vooruit hobbelde, terwijl de zorgkosten de magische grens van 100 miljard euro bereikte en Nederland prat gaat op zijn welvaartstaat.

Dat klopt niet en het is haast ironisch dat de marketing van de zorg moeilijk van de grond komt en pas gaat draaien als we echt met onze rug tegen de muur staan. De belastingbetaler zou in feite al jaren in opperste staat van paraatheid moeten zijn en niet pas sinds een paar maanden. Niet als belastingbetaler, of potentiële covid-patiënt, maar als vergrijzende Nederlander die vroeg of laat zelf in het zorgcircus terecht komt om kwaliteit van leven toe te voegen aan het eigen leven.

In mijn hoofd zoek ik naar een parallel om dit ingewikkelde vraagstuk te verduidelijken voor mezelf. Ik stuit op het pensioenprobleem: relevant voor iedere Nederlander, maar ontkenning voert veelal de boventoon als er uitgeplozen moet worden wat de pensioenwaarde is van alle pensioenpotjes bij elkaar.

En toch gaat een link met pensioenen en de zorg mank, merk ik.

De zorg innoveert als een dolle. De wereld van Witte Woede uit de jaren tachtig en negentig is geworden tot een hightech wereld van ontwikkeling en technologie. De zorg is de basis van ons fundament en zorgvastgoed de omgeving waar mens en maatschappij samenkomen.

Terug naar de coronacrisis die niemand zag aankomen.

In al die financiële en medische onzekerheden konden 17 miljoen Nederlanders zich sinds 16 maart – na de eerste coronaspeech van minister-premier Rutte - vastklampen aan één grote rots in de branding: de zorg.

RIVM, Intensive Cares, virologen en testcentra domineerden wekenlang het nieuws. Niemand weet exact waar we naartoe bewegen, maar ik heb keihard staan klappen voor al die professionals in en rond ons zorgstelsel in Nederland. En besef me waarom het zo belangrijk is dat onze zorg - jaar in jaar uit, crisis of geen crisis – internationaal tot een van de beste van de wereld gerekend wordt.

Zorgvastgoed, infrastructuur en ruimtelijke ordening zijn daar een essentieel onderdeel van.

We zijn trots op deze eerste Zorgvastgoedspecial.

We zijn trots op deze eerste Zorgvastgoedspecial en bedanken alle deelnemers voor hun inspirerende verhalen.

Erwin Asselman
Uitgever VG Visie
erwin@vgvisie.nl

Alle content staat online:
www.vgvisie.nl